

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A csapályak néma zúgása**

1. Titkolt pillantások íve

Homály Bálint

A szomszédos pad acélvázán átütött a fém hideg súrlódása. János-g534 nem nézett közvetlenül a tizenkettes számú hely felé, mégis pontosan érzékelte az idős asszony szaggatott lélegzetvételét. A lány hirtelen küzdelme a wattmérővel kiszívta a maradék levegőt is a szektorból, de János lendkereke egyetlen ütemnyi szünet nélkül forgott tovább, hogy a háttérben észrevétlenül átvegyen valamennyit a szomszédos sorra nehezedő hálózati nyomásból.

Az őrszem-3 félelmében a gépterem fal melletti árnyékába húzódott; a túlterhelést jelző lámpa szaggatott vöröse fagyos, szikrázó visszfényt vetett a páncéljára. A kolónia szigorú rendjében a szektorok közötti áthidalás és szolidaritás súlyos bűnnek számított. János mégis egy finom, kimért mozdulattal, a hajtólánc éles csikordulásának fedezékében közelebb igazította a lábfejét a választóvonalhoz, némán felajánlva saját dinamójának rejtett tartalékait.

A nagymama azonnal észrevette a mozdulatot. Szikár arcára rögvest kiült a szabályok szülte merevség. Egyetlen éles, elutasító fejmozdulattal parancsolta vissza a férfit a saját sávjába, hiszen a legkisebb vétségért is teljes adagmegvonás járt.

Mégis, ahogy a lámpák villódzása egy pillanatra sötétbe borította a gépsort, az idős asszony tekintetében meglendült valami rég eltemetett melegség. A szigorú visszautasítás mögött ott rejtőzött az elfojtott hála néma szikrája, amely a kolónia vaskos szabályai között többet ért minden elfeledett mesénél.

2. A tehermentesített tengely

Dorothea

A pedálok fémes csikorgása mögött Alinda tüdeje szinte lángolt. Átvállalta a nagymama terhét, s az ízületei ropogva tiltakoztak a duplájára nőtt ellenállás ellen, de nem bírta volna nézni, ahogy az öregasszony elbukik az őrszem fagyos értékelése során. A szomszédos tizenhármass padról János-g534 szótlánul figyelte a lány megfeszülő hátát. A fiú nem szólt egy szót sem – a felesleges beszéd energiapazarlás volt, amit a kolónia szigorúan büntetett –, de lassan, kimérten fokozta a saját fordulatszámát. A közös

elosztóvezeték halkan felzúgott, ahogy János extra wattokat táplált be a hálózatba, észrevétlenül tehermentesítve Alindáékat.

A nagymama résnyire nyitott szemmel nézte a szomszéd padon ülő fiú mozdulatait. Nem a megszokott félelem ült az ráncos arcán, hanem valami régen feledett, eltemetett melegség.

– Ez az – suttogta alig hallhatóan, miközben a szája szinte alig mozgott. – Nem a gépek ritmusa, és nem is az adagolt gél teszi. Amikor valaki teljesen irracionálisan osztozik a terheden... ott kezdődik az ember.

Alinda dühösen megrázta a fejét. A lábai remegtek, a hirtelen harag még mindig fűtötte a mellkasát a nagymama örökös megadása miatt, mégis megkönnyebbülve érezte, ahogy a nyomás enyhül a tengelyen.

A közelben posztoló Őrszem-3 optikája élesen megreccsent. Az egység belső logikája nem tudta értelmezni a páros pad hirtelen hatékonyságnövekedését, amit semmilyen központi parancs nem indokolt. A humanoid gép fémteste egy pillanatra megtorpant; a mikromotorok finom, szaggatott remegése a rendszer bizonytalanságáról, egyfajta gépi félelemről tanúskodott a kiszámíthatatlan emberi tényezővel szemben.

János nem nézett Alindára, csak hajtotta tovább a lendkereket. Ebben a sötét csarnokban az önzetlen segítségnyújtás volt az egyetlen bizonyítékuk arra, hogy még nem váltak pusztán biológiai alkatrészé.

3. A tilalom rései

Téli Ágnes

A tizenegyes pad felől halk, ritmikus fémsikoly kíséretében lassult le a hajtólánc. János-G534 megfontolt, egyenletes mozdulatokkal forgatta a saját lendkereket, de a tekintete kimondatlan aggodalommal tapadt a szomszédos szektorra. A férfi nem a wattmérő digitális skáláját figyelte, hanem az idős asszony megfeszülő, csontos vállát. Amint az Őrszem-3 hideg lencséje fordult egyet a folyosó végén, János egy apró, tiltott mozdulattal közelebb tolta saját tartalék kulacsát a rácsos elválasztóhoz.

– Ne fáraszd magad, G534-es – sziszegte a nagymama rekedten, és szándékosan félrenézett. – A kolónia szabályzata nem ismeri a szomszédos segítségnyújtás fogalmát. Mindenki a saját fejadagjáért felel.

A visszautasítás éles volt, mint a reszelő, de János nem húzta vissza a kezét. Az idős férfi arcán átfutott egy tompa, megértő mosoly; tudta, hogy a nő szigorúsága csak védőpajzs a mennyezeti kamerák éber szemei előtt. Ebben a világban a törődés a legnagyobb büntetést vont maga után. A nagymama görcsösen szorította a kopott pedálkart, ujjpercei elfehéredtek a megfeszített munkában, de a tekintetében feltámadó röpke, rejtett melegség elárulta: a szigor mögött elfojtott gyengeség lapul.

Alinda izzó tüdővel, a megnövekedett terhelés alatt nyögve figyelte kettőjüket. A lány haragja a gépezet és a kolónia kíméletlen napirendje ellen forrongott, mégis megrendítette a látvány. A kolónia mindent elvett tőlük – a neveket, a napfényt, az időt –, de két bioakkumulátorra fokozott ember között mégis ott vibrált valami elpusztíthatatlan. Őrszem-3 vörös optikája nem észlelte a két öreg tekintetének néma találkozását; a gép számára csupán két szabályos fordulatszám létezett a szürke homályban.

4. A csapágyak néma zúgása

János Szikra

A szomszédos padnál dolgozó János – a nyilvántartásban csak G534-es – egy pillanatra lelassította a saját lendkereket, hogy átvegyen egy keveset a tizenkettes fülke elektromos terheléséből. Tekintete nem az őrszem távolodó alakját követte, hanem az idős asszony megfeszülő vállát. A férfi csendes, alig érzékelhető mozdulattal próbált könnyíteni a nagymama munkáján, mintha csak a hálózat ingadozása indokolná a finom korrekciót.

A nagymama azonban azonnal megkeményítette a tartását. A kolónia szigorú rendszere büntette a szektorok közötti indokolatlan szolidaritást, a személyes kötődést pedig a termelési hatékonyság közvetlen veszélyeztetésének tekintette. Az idős nő tüntetően elfordította a fejét, és fagyos merevséggel nyomta tovább a pedált, határozottan elutasítva a felkínált segítséget. Szemében ott ült a józan félelem: a legkisebb felesleges kockázat is elég volt ahhoz, hogy mindkettejüket átsorolják a büntetőágyakra.

Mégis, a hajtókar fémes kattanásai mögött megbújt egy apró, elfojtott rezdülés. Amikor az őrszem szürke páncélja végleg eltűnt a gőzzel teli folyosó kanyarulatában, a nagymama ritmusa egyetlen pillanatra megbicsaklott – nem a fizikai kimerültségtől,

hanem attól az eltagadott melegtől, amit a férfi jelenléte jelentett. Évek óta őrizte magában ezt a titkos vonzalmat a konok hallgatás és a szabályok szigorú betartása mögé rejtve.

Alinda mindezt a szempillái alól figyelte, miközben a tüdeje még mindig égett a túlfeszített tempótól. A lány pontosan értette az előttük zajló néma drámát: ebben a világban a szeretet nem nyílt szavakban, hanem az elcsalt wattokban és a fojtott pillantásokban élt tovább.